TERESA SABORIT
ULLS de FOC

Teresa Saborit

Ulls de foc

(Fragment)

La Llibreta Vermella
www.lallibretavermella.cat

1

Canvi de plans

Era un matí càlid de finals de novembre. A l'exterior, el rebombori dels cotxes circulant per la Rambla de Barcelona i les gavines surfejant un cel d'asfalt. A dins del pis, un silenci dens com unes arenes movedisses, amb l'Alícia apartant de cop la mirada del mòbil que tenia a les mans, amb el qual estava xatejant amb les amigues, per observar la seva mare com si s'acabés de convertir en un extraterrestre.

—Què vols dir, que pel meu aniversari no podré anar al Tibidabo amb les amigues?

La mare va sospirar. Va enroscar la cafetera italiana, que acabava d'omplir amb aigua i cafè molt, i la va posar al foc.

—M'han convidat a anar a Gurb per…

—Però em vas dir que sí! —la va tallar l'Alícia.

—Canvi de plans.

—Ja soc gran! Faré quinze anys, l'any que ve aniré a batxillerat: no necessito el teu permís per anar amb les meves amigues al parc d'atraccions. Tu ves on vulguis, jo em quedo aquí!

La noia va tornar a centrar la seva atenció en la pantalla del mòbil, teclejant amb fúria. La mare va sospirar per segona vegada, més profundament que

abans. Va recolzar-se amb l'esquena contra la paret de la cuina i es va plegar de braços, la mirada fixa en la cafetera que començava a fumejar al seu davant.

—No et deixaré aquí sola el dia del teu aniversari. És el centenari de Les Escoles de Gurb. Faran una gran festa per celebrar-ho: hi haurà cançons, balls, jocs… Ens ho passarem la mar de bé.

—A Gurb no hi ha res de res! —va replicar sense mirar-la—. Només polígons, camps i conreus! No penso anar-hi!

—Ja està decidit.

—I tu qui ets, per decidir una cosa així? —va rugir, apagant la pantalla i mirant-la amb ràbia—. Ara no som a l'institut! Aquí no ets la meva tutora. Ni tan sols ets la meva mare!

La noia es va penedir a l'acte d'allò que acabava de dir. La dona va apartar els ulls de la cafetera per mirar-la amb una barreja de severitat i tristesa. L'Alícia va prémer els punys amb força.

—El pare segur que m'hi hauria deixat anar —va afegir amb un fil de veu.

La cafetera va començar a xiular, cada cop amb més intensitat. El borbolleig del líquid bullent va omplir l'aire amb notes amargues en un tres i no res. La dona va acostar-se-li amb dues passes i li va prendre el mòbil de les mans amb una esgarrapada.

—T'acabes de quedar un mes sense mòbil —va anunciar—. I val més que em demanis disculpes de seguida, senyoreta.

—Torna'm el mòbil! És meu! —va cridar la noia,

allargant el braç per recuperar-lo a la força.

—T'he dit que estàs castigada —va replicar la mare, posant-lo lluny del seu abast—. I vigila què fas o en lloc d'un mes en seran tres.

—T'odio! No penso anar a Gurb el dia del meu aniversari!

La noia va sortir corrents de la cuina i es va refugiar a la seva habitació, tancant la porta amb tanta força que va fer tremolar els envans del petit pis on vivien.

2

La fotografia robada

Una cafeteria del centre de Barcelona, «La rosa i el drac», a aquella hora plena de canalla acabada de sortir de l'escola i de pares fent petar la xerrada amb una beguda calenta entre les mans. En un racó, quatre noies de quart d'ESO parlant a sota veu i amb els caps ben junts.

—Això no és just —va dir la Mercè—. Castigar-te un mes sense mòbil és passar-se de la ratlla. No saps com ens vas fer patir quan vas deixar de respondre de cop. Et vam enviar mil missatges!

—Superinjust —va afegir la Laia—. I que a sobre no et deixi anar al Tibidabo el dia del teu aniversari…

—Hem de fer-hi alguna cosa! —es va rebel·lar l'Ona.

L'Alícia es va mirar les seves amigues amb els llavis convertits en una línia finíssima, plena de males intencions.

—Tu tens un pla! —van exclamar les tres amigues a l'uníson.

L'Alícia els va fer un gest perquè no cridessin. Va treure la cartera dels pantalons i els va mostrar un bitllet verd de cent euros.

—Uau! Existeixen de debò? No n'havia vist mai cap! —va exclamar la Laia.

—Mira-la, la bona nena! —va riure la Mercè—. D'on l'has tret, tanta pasta?

—L'he agafat del moneder de la mare.

—I no se n'adonarà, la teva mare, que li has robat cent euros? —va preguntar l'Ona.

—No ho crec pas. En tenia un bon feix.

—Definitivament, la teva mama és molt rica —va replicar la Laia—. La meva no sap pas treure'n l'entrellat, de com podeu permetre-us de marxar de viatge cada cap de setmana, quan nosaltres amb la hipoteca ja és molt si podem anar de càmping quinze dies a l'agost.

—Li agrada molt estalviar.

—No n'hi ha prou estalviant, per poder gastar tant —va insistir l'Ona—. O li va tocar la loteria quan tu eres petita o ha robat un banc. Ens hauries d'explicar el secret, així totes seríem riques!

—Tu creus que, si fóssim riques, viuríem en el pis minúscul on vivim? Que la meva habitació és més petita que el teu armari!

—I que el nostre! —van riure les altres dues—. I quin és el pla?

—El dia del meu aniversari aniré a Vic amb tren, com vol la mare, i l'acompanyaré fins a Les Escoles de Gurb, si fa falta, però hauré memoritzat el camí i així que pugui m'escapoliré: compraré un bitllet de tornada i em plantaré a plaça Catalunya. I ens n'anirem totes juntes al Tibidabo!

—Uau! De debò? —van corejar les tres oients amb la boca oberta—. Tu, fent una malifeta? —van co-

mençar a preguntar l'una rere l'altra—. La noia dels excel·lents a qui tots els profes posen d'exemple? L'empollona antixuletes, que es nega a deixar-se copiar fins i tot per les seves millors amigues? Fugiràs de la teva mare sense dir-li res? Vols dir que t'hi atreviràs?

L'Alícia va sentir que la sang se li escalfava a cada interrogant. Sota les seves preguntes ressonava la broma recurrent d'estar parlant amb una de les més petites de la classe, com si elles fossin dones de món i ella una criatura encara de bolquers; com si el fet d'haver nascut un 25 de novembre la condemnés a ser per sempre un nadó sense senderi. I va recordar la discussió amb la mare i la ràbia li va inundar les artèries. No era just! Estudiava de valent, treia les millors notes de la classe, feia cas de tot el que li manaven… L'únic que havia demanat era celebrar l'aniversari al Tibidabo amb les amigues! De debò era demanar massa?!

—Està decidit —les va tallar—. El dia del meu aniversari em veniu a buscar a l'estació i ens n'anirem al Tibidabo a celebrar-ho. I que em vagi buscant per Osona la resta del dia, si és que no es cansa abans!

—Però com sabrem que has arribat, si la teva mare t'ha pres el mòbil? —va preguntar l'Ona.

L'Alícia va callar uns segons per pensar en una resposta.

—Quedem a la una: segur que aconseguiré arribar-hi abans, però així…

—Aquest és el teu pare? —va tallar-la la Laia, assenyalant les mans de l'Alícia.

La noia va mirar la cartera, on havia quedat al descobert la foto d'un home d'uns quaranta anys vestit com un dandi. Cabells tallats a la moda i bigoti pulcrament retallat, vestit amb americana, corbata i sabates enllustrades, amb mans plenes d'anells i un nadó de poques setmanes als braços: ella.

—N'has pogut saber res més?

L'Alícia va negar amb el cap.

—La mare sempre canvia de tema. Només en sé el que ja sabeu: que la meva mare biològica va morir en el part, suposo que en algun hospital de Barcelona, però ves a saber quin; que ella va conèixer el meu pare quan jo tenia pocs dies de vida i que va ser amor a primera vista… Que es van casar i durant un temps van ser molt feliços vivint junts en el nostre piset, però que el meu pare ens va abandonar quan jo encara no tenia ni dos anys i que des de llavors no ha tornat a donar senyals de vida… Aquesta foto la vaig descobrir per casualitat, fa pocs dies, mentre buscava una manta per al meu llit al seu armari, en un àlbum amagat sota unes capses de sabates velles; la mama no sap que la tinc. Vosaltres creieu que m'hi assemblo?

Les tres amigues van acostar-s'hi per veure millor la foto. Van observar-la a ella amb atenció, van tornar a mirar la fotografia. L'Alícia va imaginar que estaven arribant a la mateixa conclusió que ella: els ca-

bells del pare eren llisos i castanys, els d'ella negres i rinxolats; el seu pare es veia alt i fort, i ella era menuda i esquifida; els ulls de l'home eren verds com maragdes, i els seus d'un marró clar, tirant a daurat, que a l'Alícia sempre l'havien fet sentir incòmode. No hi havia prou rareses, en el seu historial, que a sobre havia de tenir uns ulls amb reflexos d'or que atreien totes les mirades? No n'hi havia prou amb ser òrfena de mare, tenir un pare desaparegut i viure amb una madrastra que alhora era la seva única família? Tant de bo tenir més família; tant de bo hi hagués algú al món que pogués explicar-li tot allò que la seva madrastra callava.

—No m'hi assemblo gens, ja ho sé —va rebufar, tancant la cartera.

—Les fotos són molt enganyoses. Si el veiéssim en persona, segur que…

—Hola, noies! —va interrompre-les de sobte una noia acabada d'arribar—. Puc seure amb vosaltres?

Totes quatre van aixecar el cap alhora cap a la nouvinguda: una companya de classe amb qui es coneixien des de la llar d'infants, però amb qui no havien estat mai amigues íntimes.

—Ara no, Anna! —va bufar la Mercè—. Estem parlant de coses importants!

—És que falta poc pel meu aniversari i el de l'Alícia i, com que és el mateix dia, havia pensat que potser...

—Aquest any no faré cap festa —va tallar-la l'Alícia, posant-se dreta—. Ens veiem dissabte —va

afegir, dirigint-se a les seves amigues—. A la una, a plaça Catalunya.

Es va allunyar de la taula. Mentre caminava cap a la sortida va tocar el relleu de la creu que amagava sota el jersei: una creu de plata antiga, d'uns cinc centímetres de llarg, que portava penjada al coll; l'únic record que tenia del seu pare.

3

Granotes a la panxa

Eren les set del matí d'un dissabte de novembre i el tren pujava cap a Vic farcit com un ou, amb gent dreta i un grup escolta carregat de motxilles assegut a terra. Dretes a l'andana de l'estació, davant de les portes del vagó que s'acabaven d'obrir, l'Alícia va esbufegar i es va girar cap a la seva mare amb ulls suplicants.

—I si ens quedem?

La mare va fer cas omís a la proposta. Es va obrir camí cap a l'interior del comboi, carregada amb la mitja dotzena de bosses amb les quals havia sortit de casa, plenes amb coses que havia dit que necessitava per a la celebració. Va aconseguir ocupar dos seients miraculosament lliures al fons del vagó.

—Per fi! Per fi ha arribat el gran dia! —va exclamar la dona, traient el mòbil per fer-se un selfie amb la noia—. Somriu!

L'Alícia va fer una ganyota, però ni allò no va servir per desmoralitzar la dona, que semblava que per esmorzar hagués menjat granotes que ara li feien pessigolles a la panxa. La noia no recordava haver-la vist mai així. De debò li feia tanta il·lusió, la festa del centenari de Les Escoles de Gurb?

La dona va començar a enviar missatges per whatsapp mentre la noia començava a témer haver-se abrigat en excés. La mare havia insistit que a Osona hi feia més fred que Barcelona, però abric, jersei i bufanda potser eren massa. La noia es va recolzar contra la finestra i es va deixar abraçar per la bufanda de color carabassa, amb olor del perfum de la mare; la bufanda que havia vist portar a la mare des de sempre i que finalment la mare li havia cedit, després d'insistir-li durant anys que li agradava molt…

I la noia va tancar els ulls i el tren que l'envoltava va desaparèixer per convertir-se en una caverna immensa. I al centre de la cova, un drac. Un drac gegantí, d'escates violetes, amb el qual l'Alícia recordava haver somiat des que tenia ús de raó. Un drac amb iris de foc que va esbufegar en veure-la arribar, traient un fil de fum pels narius.

—Un altre cop aquí? —va preguntar amb veu ronca i greu.

—Ens n'anem a Gurb. T'ho pots creure?! —va exclamar, asseient-se amb les cames encreuades a pocs metres de la fera—. La mare ho sap perfectament, les ganes que jo tenia de celebrar l'aniversari al Tibidabo amb les amigues, però creus que li importa? Gens ni mica! Però no et pensis que això quedarà així, que tinc un pla. Sempre que no em descobreixi i tot se'n vagi en orris, però jo crec…

El drac va badallar, mostrant una mandíbula de dents afilades on hauria cabut una balena.

—Humans… Sempre pensant en lloc de fent —va remugar, alhora que tancava els ulls i tot es quedava a les fosques.

L'Alícia es va despertar amb un sobresalt. Va tardar uns segons a comprendre que continuava al tren; gairebé hauria pogut jurar que havia sentit l'alè càlid de la bèstia sobre la pell. Per què continuava somiant amb aquell animal de fantasia com quan era una criatura? No començava a ser hora de centrar-se a descobrir què volia ser de gran i quin batxillerat estudiaria l'any que ve? O a ser famosa i tenir milions de seguidors a TikTok, com qualsevol noia de la seva edat?

—No és extraordinari? Ja som a Vic! —va exclamar la mare, saltant d'un bot del seient com una criatura un matí de Reis.

La noia va tenir el temps just de veure una plana immensa envoltada de muntanyes, camps acabats de sembrar i els primers edificis d'una ciutat de gairebé cinquanta mil habitants, abans que el tren s'endinsés en un túnel. La mare va recollir les bosses i va agafar l'Alícia del braç per arrossegar-la fins a la sortida. Així que el tren es va aturar a l'estació, madrastra i filla van ser les primeres a saltar del comboi.

—De pressa! Avui serà un gran dia! —va exclamar la dona, corrent per l'andana sense deixar anar la mà de l'Alícia en cap moment, com el tap d'una ampolla de cava empès per l'entusiasme que bullia en el seu interior.

Aquella no era la mare que l'Alícia coneixia. Potser havia relliscat a la dutxa i s'havia donat un cop al

cap? Li havien canviat per un clon sense que ella en fos conscient? Era possible fer una còpia d'una mare amb intel·ligència artificial?

A l'exterior, la noia va descobrir que dissabte era dia de mercat a Vic. Al final del carrer que hi havia davant de l'estació, una plaça porxada amb terra de sorra, plena de parades, i un immens rellotge a la torre de l'Ajuntament marcant les hores. A dreta i esquerra, gent vinguda d'arreu, que la noia es va imaginar decidits a omplir els cabassos de fruita i verdura o a buscar alguna ganga entre les parades de roba, o simplement a fer el volt i després marxar cap a casa amb un pollastre a l'ast per dinar.

—Alícia, afanya't —li va recriminar la mare, mostrant-li la porta oberta d'un dels taxis que hi havia aparcats davant l'estació.

Abans que pogués fer res per evitar-ho, la noia es va veure arrossegada a l'interior del vehicle, envoltada per la multitud de trastos carretejats per la mare des de Barcelona. Un parell de bosses es van obrir i el seu interior va quedar a la vista. Espelmes? L'Alícia en va comptar tres dotzenes, potser fins i tot més. Què hi volien fer, a Gurb, amb tantes espelmes?

—A l'Hostal del Beato, si us plau —va dir la mare.

La noia va tardar uns segons a ser conscient que la dona no havia dit «a Les Escoles de Gurb». Els segons que va tardar a adonar-se que s'havia despistat i que aquell camí que ara veia per la finestra no tenia res a veure amb el camí que havia memoritzat amb el

Google Maps a l'ordinador de l'escola. El pànic es va apoderar d'ella en ser conscient que no sabia com havien arribat fins allí; en adonar-se que, sense mòbil, no sabria com tornar a l'estació si el taxi les deixava en un lloc desconegut.

ULLS DE FOC

Una novel·la de fantasia, aventures i viatges en el temps (per a lectors a d'11 a 111 anys)

L'Alícia només volia retrobar-se
amb el seu pare desaparegut.
Com ha pogut acabar atrapada tota sola
en plena edat mitjana i envoltada de perills?!

Descobreix com continua la història:
https://teresasaborit.cat/producte/ullsdefoc

Ens llegim!

Teresa Saborit
www.teresasaborit.cat